

mand har et ganske andet Begreb om Betydningen af de Ord, han selv bruger, end han har om Betydningen af de Ord, en Minister bruger. Han har steds og saa stærkt, som det vel var muligt, sagt: Nei, ikke Ord, men Gjerning! og dog kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at der gjennem hele hans Foredrag gaaer en meget bestemt Forudsætning om, at de Ord, han bruger, ere Gjerninger, men at derimod de Ord, der komme fra Ministrene, kun ere Ord og aldrig Gjerning. Jeg havde dog, oprigtig talt, troet, at den bestemte Erklæring, jeg afgav, ikke saa ligefrem skulde kunne kaldes blotte Ord i den Betydning, hvori den ærede Rigsdagsmand saa stadigt bruger det; men det er rigtignok blevet mig aldeles klart, at den ærede Rigsdagsmand, naar der er Tale om Andre, som ikke tiltræde hans Ord, ikke godt kan Andet, end sige, at deres Ord slet ikke kunne betragtes som nogen Gjerning. Grunden, hvorfor jeg troer med saa stor Sikkerhed at kunne sige dette, er den Anthydning, han gav af den Bet., ad hvilken min Erklæring, uagtet den efter den ærede Talers Mening kun var Ord, kunde gaae over til at blive rigtig Gjerning. Jeg skal, og man vil let indsee hvorfor, slet ikke berøre den første Afdeling af den ærede Talers Ytringer om, ad en opgivne Bet. at faae Bekræftelse paa min Erklæring; jeg vilde ansee det aldeles upassende at berøre dette, men derimod var den anden Deel af disse Ytringer særdeles genial og fuldkommen lig den ærede Rigsdagsmands sædvanlige Opfattelse. Jeg vilde være særdeles fornøjet over at see, at Nogen ad den Bet., som den ærede Rigsdagsmand nævnte, kunde forandre sine Ord til rigtig kraftig Gjerning. Den ærede Rigsdagsmand meente nemlig, at jeg skulde lade min Erklæring oplaae rundt omkring paa alle Torve, saa blev den et rigtig, kraftigt Ord, der havde Noget at betyde; det er nu den sædvanlige Udtryksmaade, hvormed han steds har henvendt sig til mig under denne Sags Behandling — ikke Ord, men Gjerning. Jeg er imidlertid overbevist om, at, naar jeg ikke netop saaledes vilde indlade mig paa Udskibelsen af Placater og Opslag paa Torvene, er der i Grunden kun een Gjerning, hvormed jeg kunde tilfredsstille den ærede Rigs-

dagsmand, nemlig ved meget hurtigt at tage en Lovningslov op af Lommen og sige: her er den — den ærede Rigsdagsmand har før udtalt, at man paa en Timestid eller mindre kunde skrive en saadan Lov — i saa Tilfælde vilde han vistnok være tilfreds. Det fremgaaer imidlertid ganske tydeligt af den ærede Rigsdagsmands Foredrag, at han i Grunden er gaaet to Veie i sin Argumentation. For det Første er han nemlig gaaet langt tilbage, saa langt, at han har hittet Noget, hvoraf det, der nu eksisterer, skulde være en Levning; men det, hvortil han er gaaet tilbage, har aldrig eksisteret. Han mener, at den nuværende Bestyrelse af Retspleien, denne for at bruge hans saakaldte og passende Udtryk, hvortilmaessige Forhandling af Retspleien er en Levning fra Generalforspagterne; men jeg maa tilstaae, at jeg ikke kjennder Noget til Generalforspagtingsvesenet her i Danmark, hvoraf det nuværende Forhold kunde komme til at staae som en Levning. Har den ærede Rigsdagsmand imidlertid overrasket ved saaledes at gaae tilbage til Generalforspagternes Tid i Danmark, saa har han dernæst ogsaa gjort det meget indlysende, hvoreledes han kan være kommen til at see ind i Ministrenes Sjæle, at see, hvad deres Mening egentlig er. Han siger, at han skint er, hvoreledes Retssystemet fremtidig skal være, han seer gjennem denne Brille og faaer derved en Forestilling, hvormed han i saa Henseende tager til Taffe. Uagtet han kun siger, at han skint er, saa seer han dog med stor Klarhed; han seer i Fremtiden et Retsystem, som er rigt paa alle mulige Bidsfarelser, og det er ganske klart for ham, uagtet det, han nærmest fæster Diet paa, og det, hvorigjennem han kommer til denne Betragtning, efter hans egne Udtryk er Noget, som han kun seer meget dunkelt. Det forekommer mig rigtignok, at det Foredrag, han nys holdt, og hvormed han ret troede at skulle svæffe, hvad der var anført fra Ministeriets Side, var aldeles indflettet med, hvad der i sig selv maaskee kan være i høi Grad geniale, i en vis Betydning af Ordet, men som er langt fra at indeholde Noget, der enten kunde kaldes Argumenter eller ansees for et fast Grundlag, hvorpaa man kunde udtale en Dom om, hvad Ministrene for Diebliffet